

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΓΙ ΓΚΑΛΕ

Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΟΥ ΑΜΠΟΥ ΣΑΪ'ΙΔ

ΕΡΑΣΜΕΝΑ μεσάνυχτα. 'Ο Νουρεδίν, ξαπλωμένος στη βάρκα του, πού την άφηνε να κινείται στην άκοιμητη θάλασσα, κοντά στην παραλία, και να διευθύνεται όπου την οδηγούσε τ' όνειμα, κτύταζε τ' άστρα, πού τρεμόλαμπαν στον ουρανό, σαν άναριθμητες χρυσές καρφίτσες σ' ένα μαβί μεταξωτό ύφανμα. Κάπου - κάπου γιγνούσε τ' ό κεφάλι του κι έριχνε μια στοργική ματιά στην πολιτεία, στον τόπο πού γεννήθηκε. Τά μικρά σπτάκια, άραδιασμένα στη σειρά, στην προκυμαία, έπαρναν μία παράξενη ζωή μες στη νύχτα, με τά φωτισμένα παράθυρά τους, πού έμοιαζαν με άκοιμητά μάτια. Πάνω από τά ταπεινά αυτά σπτάκια όδονότανε, περιήφανος γίγαντας, ό πύργος τ' ουλτάνου 'Αμπου Σαΐδ. 'Η βάρκα τ' ου Νουρεδίν, πού την τραβούσε τ' όνειμα, είχε κιόλας περάσει κάτω άπ' τόν πύργο τ' ουλτάνου, όταν ξαφνικά ό βαρκάρης άκουσε έναν θρόνο από πίσω του, σαν νάπεσε ένα βαρύ δέμα από ψηλά. 'Ο Νουρεδίν ύποκρίστηκε κάτω. 'Αρπαξε τά κουτιά, γύρισε πίσω, και τά μάτια του, μαθημένα να βλέπουν στο σκοτάδι, ξεχώρισαν πράγματι ένα δέμα, πού είχε πέσει στην άμμο και στα χορτάρια τής άκροθαλασσίας, κάτω από μερικά δένδρα. 'Ο βαρκάρης πήδησε έξω, πλησίασε πρ' όν όγκο και είδε πώς ήταν ένα χαλί τυλιγμένο γύρω από μία γυναίκα !..

Από ποιά σπτι είχαν πετάξει αυτό τ' ό γυναικειό σ' όμα ; Τί έγκλημα είχε γίνει ; Ποιά δίαιμα έδικαίως είχε ίκανοποιηθεί ; Τά τρία αυτά έρωτήματα πέρασαν σαν άστρατή από τ' ό ζαλισμένο μυαλό τ' ου Νουρεδίν. Μά ό βαρκάρης δέν άργησε να ξαναβρή την ψυχοαμία του, να καταλάβη πώς ίσως ή γυναίκα εκείνη να είχε ανάγκη βοήθειας και πώς δέν έπρεπε να χάνη πολύτιμο καιρό. 'Αρπαξε λοιπόν τ' ό γυναικειό σ' όμα, πού παραδόθηκε κρυφά και άναίσθητο στην άγκαλιά του, τ' ό μετέφερε στη βάρκα του, ορίζοντας γύρω του έρευνητικά βλέμματα, για να βεβαιωθή πώς δέν τόν έβλεπε κανείς, και άρχισε να τραβάη με δίναμι τά κουτιά, διευθυνόμενος πρ' ός την καλύβα του, πού βρισκότανε στην άλλη άκρη τής πολιτείας, σε μία έρημη παραθαλάσσια τοποθεσία.

'Υστερα από λίγο ή γυναίκα ήταν ξαπλωμένη στο στρώμα τ' ου Νουρεδίν. Στο φ' ός τ' ου λυχναριού, ό βαρκάρης είδε πώς είχε μπροστά του μία νέα σπάνια όμορφιά, ένα πραγματικό όφελ τ' ου Παραδείσου. Τά μακρ' όνα κατάμαυρα μαλλιά τής πλασίωσαν όχι μονάχα τ' ό όζρο πρόσωπό τής, αλλά και τά λαξευμένα μπράτσια τής και τ' ό πλούσιο στήθος τής, κόκκινο από τ' ό αίμα, πού έτρεχε από μία πληγή, κάτω άπ' τ' ό δεξί μαστό. 'Ο βαρκάρης πρόσεξε καλύτερα την πληγή αυτή και είδε πώς ήταν άσημαντη. 'Ακούμησε τ' ό αυτί του στην καρδιά τής νέας και την άκουσε να χτυπάη άκόμα με έλαφρούς παλμούς. 'Η νέα ζούσε ! 'Ο Νουρεδίν δέν μπόρεσε να μη χαμογελάσ' ό από χαρά, με τή σκέψη πώς ό κόσμος δέν θάγανε ένα πλάσμα τόσο όμοιο !

'Υστερ' από λίγες μέρες, ή νέα

ήταν τελείως καλά. 'Οστόσο ό βαρκάρης την έβλεπε τόσο μελαγχολική και συλλογιμένη, όστε δέν τολμούσε να την ρωτήσ' όποις είχε θέληση να την μαγειρώσ' ό, πούς την πέταξε στη θάλασσα, τυλιγμένη σ' ένα χαλί. Φοβόταν μήπως τής ξαναδημίση μία τραγική σσηνη, πού θά ήθελε κι ή ίδια να την ξεχάσ' ό... 'Από τά βλέμματα όμως, πού τ' ό έριχνε κάπου - κάπου ή κοπέλλα, καταλάβαινε πώς είχε αντίληφθει εκείνη τή λεπτότητα τ' ου και πούς τόν εύννομονούσε έπειδή δέν τής έκανε καμιά άδιάκριτη έρώτηση.

'Ενα βράδι, έν' ό Νουρεδίν καθόταν μπρ' ός στην καλύβα του, απολαμβάνοντας τ' ό μαγικό θέαμα, πού άπλωναν στα μάτια του ό μικρός άνθισμένος κήπος του, ή βάρκες πού έσχιζαν σαν κίνου τα νερά τής θάλασσας, κάτω άπ' τ' ό φ' ός τ' ου φεγγαριού, ή όρούα κοπέλλα π' όη και κάθησε κοντά του, άκούμησε τ' ό κεφάλι τής στά γονάτά του και τ' όύ είπε :

— Δέν ξέρω πώς να σ' εύχαριστήσω για όσα έκανες ως τώρα για μένα και για τή φιλοξενία πού μου έδωσες ! Θά ήθελα να σου έλεγα την ιστορία τής ζωής μου, να σου φανέρωνα γιατί με πέταξαν, μαγαρωμένη, στη θάλασσα... Μά δέν μπορώ να σου πω τίποτα... Φοβάμαι να σου άποκαλύψω την αλήθεια... Δέν μπορώ όυτε τ' ό όνομά μου να σου πω, γιατί άν μαθευτή ότι μ' έσωσες από βέβαιο θάνατο και ότι μου έδωσες άσυλο, ή ζωή σου θά διατρέξ' ό μεγάλη κίνδυνο... Δώσε μου, λοιπόν, έσύ ένα όνομα, όποιο σου άρέσει ! Και σε παρακαλώ άκόμα να μ' άγαπάς σαν αδελφή σου, να μη ζητήσης να μάθω ποιά είμαι και να έξακολουθήσης να δείχνης τ' ό ίδιο ένδιαφέρον για μένα... Κι' έγω σου ύπόσχομαι να σε ύπηρετώ σαν σκλάβά...

'Ο Νουρεδίν, συγκινημένος από τόν τόνο τής φωνής τής νέας, τής χάιδεψε τ' ό κεφάλι και τής είπε :

— Τά χρήματα πού κερδίω από τή βάρκα μου μ' άς φτάνουν να ζήσουμε και οι δύο... Θά σε κρατήσω, λοιπόν, κοντά μου, ως ότου θελήσης έσύ να φύγης... Δέν θα ζητήσω ποτέ να μάθω ποιά είσαι, θά σ' άγαπώ και θά σε προστατεύω σαν αδελφή μου — όπως κι' έσύ πρέπει να με ύπηρετή; σαν αδελφή μου κι' όχι σαν σκλάβά !..

Τ' ός μέρες εκείνες ό βασιλιάς Μπου Σαΐδ ήταν μελαγχολικός και θυμαμένος. Κανείς από τούς αϊλικούς του δέν μπορούσε να μαντεύσ' όποις κρυφός καινός έκανε τόν εϊθίμο και άνοιτόκαρδο άλλοτε βασιλιά να είνε τώρα τόσο βαρύνθιος και άγοιμένος. 'Ο Μπου Σαΐδ κρατούσε μυστικό τόν πόνο του. Και όρες - όρες τόν έπανε κάτω σαν τρέλλα. 'Εδερνε όποιον εύρισκε μπροστά του, διάταζε να κρειάσουν δυό - τρεις άπ' τούς φιλακισμένους, βασάνιζε τούς σκλάβους του. Θά έλεγε κανείς πώς ό βασιλιάς είχε νοιώσει ξαφνικά άπεραντο μίσος έναντιον όλων τών ανθρώπων. Και όταν ή μαγία του έφτανε στο κατακόρυφο τ' ου παροξισμού τής, ό Μπου Σαΐδ έπαρνε ένα τόξο, έβγαινε στον μεγάλο έξώστη τ' ου παλατιού του κι' έριχνε βέλη κατά τών διαβατών, πού περνούσαν άνύποπτοι στο δρόμο. Δέν περνούσε μέρα, πού να μη σκοτώσ' ό έτα δυό - τρεις ύπ' όλους του. Οι κάτοικοι τής πολιτείας δέν τολμούσαν πειά να περάσουν από τ' ό παλάτι.

'Ενα μεσημέρι κάποιος περαστικός διάβαινε άμέριμος κάτω από τ' άνάκτορα. Θά ήταν ξένος φαίνεται, αφού άγνούσε τί κίνδυνος τόν άπειλούσε και τί τρέλλα είχε πάσει τόν σουλτάνο. 'Ο Μπου Σαΐδ, ό όποιος στεκόταν στον έξώστη του, περιστοιχόμενος από τούς τρομοκρατημένους αϊλικούς του και περιμένοντας κανένα θύμα του, είδε τόν διαβάτη και, χωρίς να χάνη καιρό, έβαλε ένα βέλος στο τόξο του και τ' ό πέταξε στον περαστικό, γελώντας άγρια άπ' τή χαρά του. Μά όταν οι άνθρωποι τ' ου βασιλέως έτρεξαν κοντά του για να τόν πάρουν και να τόν πάνε να τόν θάψουν, τόν είδαν να σηκώνεται όρθιος και να χαμογελά, σαν να μη είχε συμβη τίποτα !

— Τ' ό βέλος, είπε άτάραχα, πέρασε πάνω από τ' ό κεφάλι μου... Είδα όμως ότι μου τ' ό είχε πετά-

'Ο Μπου Σαΐδ έριχνε βέλη κατά τών διαβατών...

Ξει ο πολυχρονεμένος μας βασιλιάς κι' έβρα κάτω... γιά νά μήν προσβάλω τόν Μπού Σαΐδ, γιά νά τόν αφήσω μέ την έντύπωση ότι είνε καλός σκοπετής !...

Οι αϊλικοί του βασιλιά κίτταξαν πάραξενεμένοι τόν παράξενο αυτόν άνθρωπο, που ήξερε ν' αντίκριξη τόσο άφροβα, με τό χωμόλογο στά χείλη, τόν βένωτο. Καί, αφού συνεννοήθηκαν μεταξύ τους, βρέθηκαν οήμφονοι νά παρουσιάσουν τόν διαβάτη στον Μπού Σαΐδ, γιά ν' αποφασίσουν οι ίδιος τί έπρεπε νά τόν κάνει.

—Παύς είσαι, που τόλημεις νά γλιτώσης από τό βέλος μου ; ρώτησε, άγριευμένος, ο βασιλιάς τόν άγνωστο περαστικό, όταν του τόν παρουσίασαν οι αϊλικοί του.

—Είμαι ένας άνθρωπος πλουσιώτερος από σένα ! του άποκρίθηκε έκείνος με σταθερή φωνή.

Οι αϊλικοί κίτταχτηκαν τρομαγμένοι μεταξύ τους, θαμιάζοντας τό θάρρος του άγνωστου, ενώ ο βασιλιάς άρχισε νά τρέμη από τόν θυμό του με την ασάβητα του κακωτισμένου εκείνου ανθρώπου...

—Πές μου τ' όνομά σου ! βροντοφώναξε ο Μπού Σαΐδ.

—Όνομάζομαι Νουρεδίν και είμαι βαρκάρης ! απάντησε ο γνωστός μας σωτήρας της κοπέλλας, που την πέταξαν στη θάλασσα.

—Και πώς τοίμας εσύ, ένας φτωχός βαρκάρης, νά λές ότι είσαι πλουσιώτερος από μένα ;

—Γιατί εγώ έχω στην ταπεινή μου καλύβα ότι μου χρειάζεται γιά νάμια έντυχιμένους, ενώ εσύ, παρ' όλα τά πλούτη σου, φαίνεσαι άνθρωπος δυστυχιμένος, φαίνεσαι σαν νά σου λείπη κάτι !...

Οι αϊλικοί περίμεναν ν' ακούσουν τό σουλτάνο νά δίνει διαταγή ν' άποκεφαλίσουν άμέσως αυτόν τόν άνθρωπο... Τά λόγια όμως του βαρκάρη έκαναν βαθειά έντύπωση στον Μπού Σαΐδ... Κίτταξε τό Νουρεδίν με προσοχή κι' άνυπόκριτο θαυμασμό, έμεινε συλλογισμένος λίγο και ύστερα ψιθύρισε :

—Τά λόγια σου αυτά, άνθρωπέ μου, έχουν μεγάλο νόημα γιά μένα... Μη φοβάσαι, δεν βιά σέ βλάψω... Άνθρωποι σαν και σένα, μου είνε πολύτιμοι... Καί, γιά νά σου άποδείξω πόσο σ' εκτιμώ, θάρθω νά έπισκεφθώ μόνος μου την καλύβα σου... Έξ' άλλου, θέλω νά δω την καλύβα αυτή, που την θεωρείς εσύ καλύτερη και από τό παλάτι μου... *

Όταν την άλλη μέρα τό βράδυ ο Μπού Σαΐδ έπισκέφτηκε τό Νουρεδίν στην καλύβα του, βρήκε περιποίηση, που δεν την περίμενε ποτέ από ένα ταπεινό βαρκάρη. Η αλήθεια τώρα είνε πως ο Νουρεδίν ελχε έδωσει στην Δουργά —αυτό τό όνομα ελχε δώσει στην κοπέλλα που φιλοξενούσε— ότι περίμενε έναν επισήμο ξένο, χωρίς όμως νά της φανερώσει ποιος ήταν αυτός, και ή νέα έβγαλε τό δυνατά της νά νά συγκροίσει την καλύβα και νά φτιάξη τά καλύτερα φαγητά ! Με την εικάστια αυτή, ο Νουρεδίν, γιά νά περποιηθι περισσότερο τόν ξένο του, άνοιξε ένα λήθαρι γεμάτο παλιό κρασί, που ελχε τό γλυκό χρώμα του τοπαζιού.

Ο Μπού Σαΐδ έμεινε γοητευμένος, όχι μονάχα από τά καλά φαγητά, αλλά και από την τοποθεσία, στην οποία ήταν χτισμένη ή φτωχική καλύβα και από τις όμορφές της φράσες, που αντίκριζε γύρω του. Καί, με τη βοήθεια του κρασιού, ο σουλτάνος λησιμόνησε και την έπίσημη ιδιότητά του και τις έγνοιες του, και τό κραφό εκείνο σαράκι, που τό έτρωγε την καρδιά, κι' έγινε και αυτός ένας άπλός και ταπεινός άνθρωπος.

—Έχεις δίκιο, έχεις δίκιο ! έλεγε κάθε τόσο του Νουρεδίν, πάνω στον ένθουσιασμό του. Έσύ είσαι πλουσιώτερος από μένα ! Τίποτε δεν σου λείπει !... Πόσο σέ ζηλεύω !... Πόσο θά ήθελα νά ήμουν στη θέση σου !...

Ύστερ' από λίγη ώρα, ο σουλτάνος ήταν μεθυσμένος. Ελχε άγκαλιάσει τό Νουρεδίν και άστενειότανε μαζί του με τόση οικειότητα, ώστε άν τόν έβλεπε τότε κανένας από τους αϊλικούς του, δεν θά μπορούσε νά πιστέψη ότι ελχε μπροστά του τόν τρομερό Μπού Σαΐδ !...

Ξαφνικά, ο σουλτάνος έβγαλε μιá παρακτιχη κραγγή και τά μάτια του καρφώθηκαν όρθανά από τρώφο στην πόρτα της καλύβας. Ο Νουρεδίν γύρισε άνήσυχος τό κεφάλι του κι' ελχε νά στέκεται στην όρθάνοχη πόρτα ή Δουργά, ή όποια θά πήγε φαίνεται από περιέργεια νά

ιδιη κούς ήταν ο έπίσημος έπισκέπτης, γιά τόν όποιο ο βαρκάρης μπήκε σέ τόσους κόπους... Έκείνο όμως που έκανε μεγαλύτερη έντύπωση στό Νουρεδίν, ήταν που ελχε και την Δουργά νά κινωίνιξη, μόλις αντίκρισε τό σουλτάνο, νά σκεπάξη τό πρόσωπο με τά δυό της χείρια και νά χάνεται σαν καπνός, κι' ένα ξεφωνητό φόβου κι' άγωνίας !...

Ο σουλτάνος δοκίμασε νά σηκωθι από τό ντιβάνι, νά τρέξη πίσω από τη Δουργά. Μά ή ταραχή του ίσως και τό πολύ κρασί που ήπε, δεν τόν άφησαν νά σταθι όρθιος στά πόδια του... Άρπαξε με δύναμη τό χέρι του Νουρεδίν, ο όποιος καθόταν δίπλα του, πλησίασε με τό πρόσωπό του κοντά στό δικό του και τόν ρώτησε με φωνή που έτρεμε :

—Ποιά είνε στή ή σιά, που φάνηκε στην πόρτα ;

—Δέν είνε σιά, πατισιά ! Είνε ή Δουργά, ή αδελφή μου ! άποκρίθηκε ο βαρκάρης.

—Όχι ! όχι ! σούλιασε ο Μπού Σαΐδ. Δέν μπορεί νάμια ή αδελφή σου ! Είνε ή Νουμαχάλ !... Είνε τό φάντασμα της Νουμαχάλ, της άγαπημένης μου Νουμαχάλ, που την σκοτώσα με τά ίδια μου τά χείρια !

Και ο Μπού Σαΐδ άρχισε νά φωνάζι μ' άπελπισία :

—Νουμαχάλ !... Νουμαχάλ !... Αφήσον με και μη με βασανίζης πια από τόν άλλο κόσμο !... Αν ήξερες πόσο μετανόησα γιά τό κακό που σου έκανα !... Από τη νύχτα που σέ μαχαίρωσα, δεν μπορώ νά βρω ούτε στιγμή ήσυχία ! Η άνάνησί σου με κινωίνιξα παντού !... Τώρα που σ' έχασα, μισά βλον τόν κόσμο, όλους τους ανθρώπους... Νουμαχάλ, άγαπημένη μου Νουμαχάλ, συχώρεσε με !...

Και ο Μπού Σαΐδ, πέφτοντας στό πάτωμα, σκέπασε τό κεφάλι του με τά δυό του χείρια και έστιασε σ' ένα πιζού, άτέλειωτο κλάμμα...

Ο Νουρεδίν τόν κίτταξε άκίνητος κι' αμίλητος. Ελχε καταλάβει πια ποιά ήταν ή κοπέλλα, που γλίτωσε από τό στόμα του Χάου, ποός την μαχαίρωσε και την πέταξε στη θάλασσα και γιατί έκείνη δεν ήθελε νά μαδετη έτι ζώσους άζώμα... *

Και ο βαρκάρης, αφού έμεινε άρετη ώρα συλλογισμένος, έροξε μιá τελευταία ματιά στό σουλτάνο, που έξασολουόισε νά κλαίη άπαρηγόρητα, χαμογέλασε, σηκώθηκε από τό ντιβάνι και βγήκε από την καλύβα του, πηγαίνοντας νά βρη τη Δουργά - Νουμαχάλ.

Μόλις όμως ο βαρκάρης άπομακρόνθηκε λίγο από την καλύβα, έπειδή δεν εύρισκε εκεί κοντά την κοπέλλα, ή Δουργά, ή όποια ήταν κρυμμένη πίσω από ένα δένδρο, προχώρησε με σταθερό βήμα και μπήκε άποφασιστικά στό έσωτερικό της ταπεινής κατοικίας...

Ο σουλτάνος δίκωσε άπότομο τό κεφάλι του, όταν έννοιωσε έντρομερό χέρι νά του χαιδεύη τόν λαιμό. Καί ένα ελχε την Δουργά νά στέκεται από πάνω του, βρέθηκε μ' ένα πλόημα όρθιος κοντά της, ψιθυρίζοντας :

—Δέν είσαι, λοιπόν, φάντασμα ! Είσαι αλήθινά ή Νουμαχάλ !

—Είμαι ή Δουργά, ή αδελφή του Νουρεδίν ! του άποκρίθηκε ή νέα.

—Όχι ! όχι ! Είσαι ή Νουμαχάλ ! Είσαι ή άγαπημένη μου Νουμαχάλ, που την σκοτώσα σέ μιá στιγμή τρέλλας !... Ο Άλδ

λόγ με λυπήθηκε και σέ ξανάδωσε σέ μένα !...

—Αφού σκοτώσες εκείνη που άγαπούσε, ψιθύρισε ή νέα με μάτια δοκρυμμένα, μιν την ξυπνάς στον άόνο ύπνο της και άρπασε έμένα, την Δουργά, νά ήσω μαζί με τόν αδελφό μου, τό Νουρεδίν !

—Είσαι ή Νουμαχάλ ! επανέλαβε με πείσμα ο σουλτάνος. Καί θά βεβαιωθώ άμέσως !...

Άρπαξε την κοπέλλα στην άγκαλιά του, της έσχισε τη μεταξωτή ρόμπα από τό λαιμό, τραβώντας με δύναμη τό λεπτό ύφασμα, και όταν ελχε, κάτω από τό δεξιό μαστό, νοπό άόκρια, τό σημάδι της μαχαίρας που της έθωσε κάποτε, κόλλησε τά χείλη του με παραφορά στην κλεισμένη πληγή, αινάδοντας με δάκρυα χαράς :

—Είσαι ή Νουμαχάλ !... Σέ ξαναβρίσκω !... Ω ! σου δοκίμομαι σέ όνομα του Άλλιχ ότι θά σέ κάνω νά λημονήσης στην άγκαλιά μου τά πιζού φαμακία που σέ πότισα... Μά νύχτα θέλησα νά σέ σκοτώσω, έπειδή μου πέρασε από τό νού ή ύποψια ότι δεν με αγαπούσες πια... *

—Πώς πόρρεσε νά τό φάντασθι αυτό, πατισιά μου ; ρώτησε ή Νουμαχάλ με γλυκειά φωνή.

—Ήμουν τρελλός !... Δέν ήξερα τί έκανα... Δέν ξέρω όμως άν έξο-

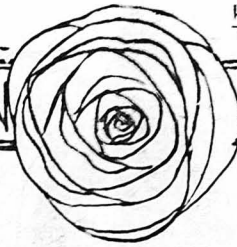

—Είσαι ή Νουμαχάλ και θά βεβαιωθώ άμέσως !...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

I. M.

Φυσιολογία εναλλασσόμενη περιέργη, σύμφωνα με την περίστασι, το κρεμ, την διάθεσι, το γούστο, προσελκύεται πάντοτε το ενδιαφέρον. Η επικρατούσα έκφρασις στην εδνήνητη αυτή φυσιολογία εινε χιομοσοστική, όταν δεν εινε άπολύτως και επανδώνος είνονοζή. Περιζήτητη στις πλέον είνισιμες και σμάρτ δεξιώσεις, στις όποίες συνήθως παρουσιάζεται λίγη ώρα — ή άπαράιτητη εάλτ-ντε-προζάνς. Σχνά την διακρίνει το αμείλιτο ύφος του ανοοίρου, το όποιον ύποχωρεί μόνον χάρη του επιβεβλημένου «σαβουάρ-φαιρ», και τότε με καταφανή έντασι είνεκελάς. Η είνυάνισις της, ή τοσαλέττες της, κοιυφάτατες. Κυρίως την διακρίνει είντενχια εις τα εμπονισόνς που φορεί, τώσον ταριασμένα με την είντενχια «φομοούς» της νεοιτάτης και είντεκτής νιορίας.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Πολύς και είντεκτός κόσμος παρέστη εις την κατά Κυριακήν δεξίωσι παρά τη κοιυφήσι Καποδοστρία. Η οικοδόσεινοια δέχεται, ός είντην ή όζονήσινοια που εινε, με είντεθαίναστη σμπαθητικότητι. Επικρατεί είνγάριστο φάουτ, το όποιον συγχρατεί και τονόνει άδισακόπος ή είντεδόσεινοια με την διακρίνοισαν αυτήν είνφριαν. Μεταξύ των παρευρεθέντων διακρίνοισιν : ό κ. και η ντε Ραβενάκ, ή κ. Μαριζάκι, ό κ. και ή Ύψηλάντη, ό βαρώνος Γκυρίεντζόζ, ή κ. Ρωσοέτη, ή κ. Π. Κέλιη, οι δεσποινίδες Πάλλη, ή κ. Βανβάνι, ό κ. και ή κ. ντε Σάντο, ό κ. Αλέξ. Καρπαπάνος, ό κ. Γ. Μακζάς, ή κ. Περόγλου, ή κ. Μέριλν, ό κ. και ή κ. Πολυχρονοιάδον. ό κ. Μαζαράκης, κλπ.

—Παρά τώ κ. και τη κ. Χαρολάμπου είντελοξενήθη προχθές είντεκτή Αθηναίη νεοιάδα, Κορός ζωηρότατος, λυγρός κομοσισσιές. Ξανθός και μελαχροίνος όμορφός. Η δεσποινίς Χαρολάμπου είντεχέτο τώσον προσελκύνοντες με πολλή χάρη, βοηθομένη ύπο τώ αδελφώ της, φέρονσα κοιυφήσι μετ είντεταλέττα. Μεταξύ των παρευρεθεισών : ή δις Κάθη Κομιαντάρος με μαύρη βελούδινη τοσαλέττα, ή δις Ίοεν Μτέμλη, σολύ χαριτωμένη, με πράσινα, ή δις Μαροθόβη με κόκκινα, ή δις Μερμηγκια με μαύρα, ή δις Κίττυ Κοριζή, είντεκρυστιχη και είντενχια φυσιογνωμια, ή δις Τσιτσποπούλου, όμορσότητι, με μαύρα. Εξ των κριών διακρίνοισιν : οι κ.κ. Μεγισόγκ, ό κ. Σύδης, ό κ. Αφθονίδης, ό κ. Δούβιας, ό κ. Αρακούλης, οι κ.κ. Π. και Γ. Σαποντζή, ό κ. Σταθάτος, ό κ. Μερωργκας, ό κ. Τσιτσπούλος, κλπ.

—Την παρελθούσαν Πέμπτην δεξίωσις-μαστίχη παρά τώ κ. και τη κ. Σ. Χαροιάδη. Η οικοδόσεινοια πολύ όμορφη, με κοιυφάτο μαύρο φάουμα και κόκκινο φιογγο. Παρευρεθεισαν : ό είντετετραμμένος και ή κ. Βίσεξ με βελούδινο είντεαίσινο σίνολο, ή κ. Ηλ. Ηλιάσκου, ό κ. και ή κ. Λένου Μελά, όμορσότητι με μαύρον, ή κ. Δροούλια, ό κ. και ή κ. Π. Κέλιη, ό κ. και ή κ. Στ. Φωτιάδη, ό κ. και ή κ. Α. Μιχαλοπούλου, ό κ. και ή κ. Κ. Ηλιάσκου, ό κ. και ή δις Μακζά, ή κ. και ή δις Φραντζή, ό κ. και ή κ. Ψαλιδα, ή κ. Σκουμπουρόδη, ή κ. Κοιυντουφώτη, κλπ Η ΜΟΝΤΑΙΝ

κολοιυθείς άκόμα να μ' αγαπάς, ύστερα από είντεκείνα που συνέδησαν...

Ο σουλτάνος περιέμενε με άγωνια την απάντησι της Νουριμαχάλ.

Η είντενοσιμένη του τώ είντεριξε τότε με άθερμη ματιά, άφησε τώ όφραίο κεφάλι της να γιοη στόν όμο του Μπού Σαϊδ και είντε, χαμογελώντας :

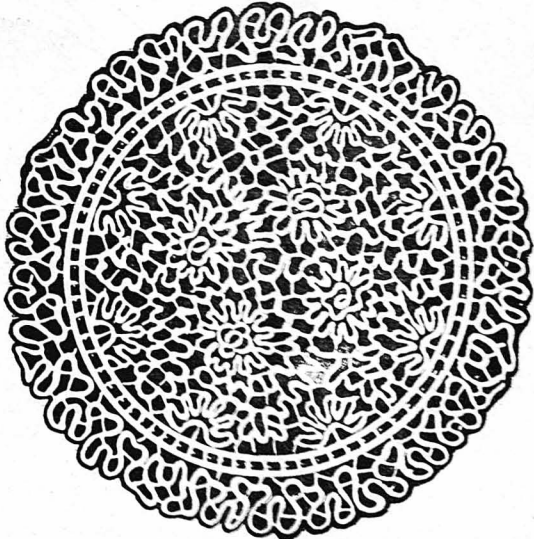
—Ποτέ δεν έλαπα να σ' αγαπά !... *

Όταν ό Νουρεδίν Ξαναγύρισε στην καλύβα άνήσυχος και ταραγμένος, είντεπιδή δεν κατόρθωσε να βρη ποθενά τιν «άδελφή» του, κ' είντε την κοιυέλλα στην άγκαλιά του σουλτάνου, όταν κατάλαβε από την έκφρασι του προσώπου τους πός ήσαν κ' οι δύο είντενχισιμένοι, γέλασε δυνατά και είντε :

—Α ! πατισάχ ! Πάιρνω πίσω τώ λόγω μου ! Με τέτοιο θησαυρό, που κρατάς στην άγκαλιά σου, είντε τώρα είντεσι πλουσιώτερος από μένα !...

ΛΟΥΙΣ ΓΚΑΛΕ

Τρανεζομηνδλάκι για μόνη τραπεζιά, από Σαντελλά Μιλάνου

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΡΦΟΕΙΑ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ

Φλόρια Τόσκα.—Τό γραμματόσημο τοποθετείται στο δεξί μέρος τώ φαλλίον, επάνω. Τό ύπογώγραφο δεν είντεκρυσται, παρά μόνο σε γράμματα τα όποια στέλνοισ σε πολύ άκείνοισ μας.

Καντήστριαν.—Τά μοντέρνα τρανεζομηνδλάκια γίνονται από χιόνδρο κίτρινο ή κόκκινο, κεντημένο όχι με βελουδική κλωστή, αλλά με χρυσή ή άσημενα.

Κύριον Χ. Ι. Χ'—Μεταχειροσθήτε τώ είντεξ κοσμητι :

Table listing cosmetic products and prices: Gomme adragante (10 gr.), Borate de soude (10 >), Eau de roses (60 >), Essence de pergamotte (5 >), Essence de verveine (2 >).

Βιολέττα, Ένταϊθα.—Θά σής όφελήσοισ σκαπώις τώ ζώσι επιδέματα από βρασμένο μαϊνάνο, τυλιγμένο σε τοιυρωτόπι.

Μαρίαν Φ., Ένταϊθα.—Νά προτιμάστε μετ τοσαλέττα από κίτρινο κρεμ και γοβάκια άσορτί. Η άδελφή σας, καθώς εινε πολύ λεπτή, απογει να φορέση θαλασσά.

Φιλάρεσκη, Νιάν Ύορην.—Νά μεταχειροσθήτε για τώ χέρια σας την είντεξ άσστα :

Table listing skin care products and prices: Farine d'amandes (125 gr.), Huile d'amandes douces (10 >), Lanoline (50 >), Miel (125 >), Jaunes d'oeufs (5 >), Essence.

Βεατρίκη, Ν.—Σάς συνιστώ κάθε βράδυ επί 10 λεπτά ζεστές τοιυκές κοιυφίσεις από ροδόσταγμα.

Ζ. Α., Ένταϊθα.—Αποταθήτε σε είντεκον παθολόγο. Πάντως μην όντισαχτή. Τέτοις όμορφοις συμβαίνοισ 90 οιο σ' όλοισ τους άνδρωσ, κατά κίρνοισ.

Οικοδόσεινοια.—Τά χαλιά καθαρίζοισ με χολή τώ βυθίω και νερό, με άναλογία 250 γραμμαρία χολή σε 3 λίτρος νερό.

Μητεροούλιαν, Ένταϊθα.—Διαλέξτε για τις κοιυφίσεις τώ δισκοτίου των παιδιών σας και για τώ σκαπώισμα των κρεββάτιών τους ένα κρετόν ήμιομέ, με ζωηρόχρομα λισιλόδια ή με είντεσφο ζέλα.

Ζινέτταν,.—Τά μανσόν θά είντε κ' είντεος της μόδας, αλλά πιο μεγάλη απ' τώ περσινά. Θά είντε άσορτί με την γούνα τώ είντενοσοφοριού ή με τώ φάουμα ή με τώ κατέλλο.

Γιοσεμί, Ένταϊθα.—Εκκορράστε για κίμπεσο κίμπε τώ δέρμα σας από τώ διάφορα κίμπετιχη και μεταχειροσθήτε μόνο λίγο παρθενοκό γάλα, τώ όποιον την συνταγή έχω δώσει είντεντεκμηνόισ στην παρούσα στήλη.

Άθώαν Καρδιάν, Θεσσαλονίκη.—Θά φορέστε επί τρεις μήνες μαύρα κ' επί τρεις μήνες άσπορταυρα. Μπορείτε να φορέστε μαύρα μεταξινά, άλλ' όχι γυαλιστερά.

Λευκό Ρόδο, Ένταϊθα.—Τά γεμιστά καρδιά γίνονται εξ είντεξ :

Παίρνετε μισή όκά καλά κίρνοια και 100 δοκίμια άμυγδαλα. Σπάζτε τώ καρδιά, προσέχοντάς όστε να δυδ μισά κομμάτια να μείνοισ άνεπλωρα. Καθαρίζτε και κοιυσιζέτε τ' άμυγδαλα, όφρα ήρότα τώ είντεκοιυδιστε καλά, και προσθέτετε σ' αυτά 2 άσπορταυρα είντεκ και πολύ λίγη φαντασια καπνισμένη. Σχηματίστε από αυτό τώ μίγμα κίρνοισ σφαιρές σε μέγεθος κοιυτιουσοσ και κολλάτε είντεπέρθεν κάθε σφαιράς δυδ κομμάτια κίρνοια. Ετοιμάζτε ένα σίκοισ με μισή όκά ζάχαρι και ένα ποτήρι νερό. Όταν άρχισι να βράζει, ρίχντε μέσα μετ κοιυτιουσοσ τώ μίγμα άσπορταυρα ζέλι και όταν κίρνοισ, ριψίστε μέσα τώ καρδιά είντε-ενα. Τά βάζτε κατάν να στεγνώσοισ σε μετ πλάκα βουτυρωμένη.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ο Στανεκραμίνος Ισσοδ και είντεκτός ανωνόμης μετ κ. Στέφανος Λεοντινός είντεκείνη Ισσοδ των σχολών τώ «Αριστοσοδ», άντε τώ άποθίδισοντος Β. Άντιστοπόλου.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ο Ισσοδ κ. Γ. Κ. Πουροπαπούλος και ή δεσποινίς Καίτη Κ. Μαυροπούλου είντεκσαν τώσον άρραβώνες τους, είντεκώθη ταχέως την στέσι.